

בבית המשפט העליון

ע"א 6152/20

לפני: כבוד השופט א' שטיין

המבקשים: 1. נגס חאלד
2. רגבי חוסאם

נגד

המשיב: פקיד שומה ירושלים

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
ירושלים שניתן ביום 15.7.2020 (השופט א' דורות) בע"מ
44217-06-14

בשם המבקשים: עו"ד ז'ק יצחק ברששת; עו"ד אברהם ברמלי

בשם המשיב: עו"ד רות אשור

החלטה

1. לפניי בקשה לסעד זמני בערעור בגדרה מבוקש להורות על עיכוב ביצועו של פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים (השופט א' דורות), אשר ניתן ביום 15.7.2020 בע"מ 44217-06-14, וזאת עד להחלטה בערעור – המונח לפנינו – על פסק דין זה.

2. עיקרו של ההליך קמא הוא בערעור על שומת מס שהוציא המשיב למבקשים בצו לפי מיטב השפיטה: לשנות המס 2007 ו-2009, בשל ספרים בלתי קבילים; ולשנות המס 2010 ו-2011, על פי סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה). השומה שהוציא המשיב למבקשים התבססה על תחשיב שערך מומחה כלכלי אשר נשכר לצורך כך. מהתחשיב הכלכלי עלה, כי בעסק כמו זה של המבקשים, שעיקרו אינסטלציה, טיח, ריצוף וצבע, אחוז הרווח הגולמי עומד על 35%. על שומה זו שהוצעה למבקשים הוגש הערעור בבית משפט קמא.

3. בשולי הדברים יצוין, כי עובר להגשת הערעור האמור לבית משפט קמא התנהלו בין הצדדים הליכים נוספים, לרבות הליך פלילי נגד המבקשים בגין שימוש בחשבונות פיקטיביות.

4. בית משפט קמא בחן את המסמכים והעדויות שהוגשו על-ידי הצדדים והגיע למסקנה כי יש לקבל את ערעורם של המבקשים בחלקו, באופן שהמשיב יערוך למבקשים שומה מתוקנת לשנים 2007, 2009, 2010 ו-2011 וחישוב שיעור הרווח הגולמי לכל השנים האמורות יעשה לפי 28%, חלף 35%.

5. בגדרה של הבקשה לסעד זמני שלפניי מבוקש כי יעוכבו כל הליכי הגבייה עד למתן החלטה בערעור אשר בגדרו הוגשה הבקשה.

6. המבקשים טוענים כי סיכויי הערעור שהגישו הינם גבוהים. לטענתם, פסק הדין קמא לוקה בשגיאות מהותיות ונעשה להם עיוות דין של ממש. המבקשים ממשיכים וטוענים כי אם בקשתם לא תתקבל, הנזק שייגרם להם יהא עצום – זאת, בעיקר בשים לב למצבם הכלכלי בימים אלו, כאשר מגפת הקורונה והשלכותיה הכלכליות מכריעות עסקים רבים, לרבות עסקי הבניה והשיפוץ. לדידם, גיוס כספי השומה בתקופה זו עלול להביא לקריסת עסקיהם. כל זאת, בניגוד למשיב אשר לא ייגרם לו כל נזק אם המס לא ייגבה בעת הזאת והבקשה דנן תתקבל. לפיכך, לשיטת המבקשים, גם מאזן הנוחות נוטה במובהק לטובת קבלת בקשתם.

7. מנגד, המשיב סבור כי דין הבקשה להידחות. המשיב סומך את ידיו על פסק הדין קמא וטוען כי סיכויי הערעור שהגישו המבקשים הינם קלושים. לדידו, טענותיהם של המבקשים נטענו בעלמא וללא ביסוס, בעוד שפסק הדין קמא הינו מפורט, מנומק היטב ומדבר בעד עצמו. זאת ועוד: עיקר הערעור דנן נוגע לאחוז הרווח הגולמי, אשר נקבע על ידי בית משפט קמא בהסתמכו על חוות דעתו של מומחה שהוגשה על ידי המשיב, בעוד שהמבקשים כלל לא הגישו חוות דעת מטעמם. מדובר אפוא בממצאים עובדתיים ובקביעות מהימנות מובהקות, ובאלו בית משפט זה ממילא אינו נוהג להתערב.

8. גם באשר למאזן הנוחות סבור המשיב כי המבקשים כלל לא עמדו בנטל המוטל עליהם, ולא הוכיחו כי יגרם להם נזק חמור או בלתי הפיך. המשיב מוסיף וטוען בהקשר זה, כי מדובר בפסק דין כספי, ולכן דחיית הבקשה לסעד זמני לא תגרום למבקשים נזק שאינו ניתן לתיקון. המשיב ממשיך וטוען כי המבקשים לא פירטו באופן ממצה את מצבם הכלכלי וכלל לא הוכיחו באמצעות אסמכתאות ותצהירים את הנזק שעלול לפי טענתם

להיגרם להם. יתירה מכך: לטענת המשיב, חוב המס לשלטונות המע"מ של המבקש 1 משקף רווחים של כ-530,000 ש"ח במשך חמישה חודשים בתקופת הקורונה, קרי כ-1.3 מיליון ש"ח בשנה. המבקש 2 לא צירף אף מסמך שיתמוך בטענותיו למצב כלכלי קשה לאור מגפת הקורונה, דבר אשר יש לזקוף לחובתו. לפיכך, אין בסיס לנטען לגבי מצבם הכלכלי הקשה של המבקשים.

9. דין הבקשה להידחות.

10. הלכה היא עמנו כי מערער המבקש סעד זמני לתקופת הערעור, כדי לעצור את מימושו של פסק הדין מושא הערעור, נדרש להוכיח שסיכויי הערעור שהגיש הינם גבוהים וכי מאזן הנוחות נוטה לטובתו במובן זה שאם תידחה הבקשה ייגרם לו נזק בלתי הפיך (ראו: ע"א 3978/15 אטולין נ' הכונס הרשמי (11.6.2015); ע"א 6552/18 עוואלי נ' הכונס הרשמי (28.5.2019)).

11. סבורני כי המבקשים לא הוכיחו את התנאים האמורים.

12. באשר לסיכויי הערעור – נראה כי אלו אינם גבוהים במיוחד, שכן עיקר הערעור מופנה כלפי ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא כאשר הנטל להוכיח את אי-נכונות השומה מוטל על המבקשים (ראו: סעיף 155 לפקודת מס הכנסה). המבקשים, כמובן, זכאים לנסות לשכנע בית משפט זה בצדקת טענותיהם, ואין זה מן הנמנע כי הם גם יצליחו בכך באופן מלא או חלקי, אך המשוכה שעומדת בפניהם הינה גבוהה.

13. מאזן הנוחות, אף הוא תומך בדחיית הבקשה. המבקשים חפצים לעצור את מימושו של חיוב כספי פסוק עד להכרעה בערעורם. ככלל, אין מקום להיענות לבקשה לסעד זמני לתקופת הערעור אשר בא לעצור את מימושו של חיוב כספי פסוק, אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן (ראו, לדוגמא: ע"א 11482/05 אוחנה נ' פקיד שומה אשקלון, פסקה 3 (11.5.2006)), ולא שוכנעתי כי המקרה דנן נופל לגדרי החריגים האמורים. המבקשים לא הוכיחו כי דחיית הבקשה תגרום להם נזק בלתי הפיך, וכי לא ניתן יהיה להשיב את המצב לקדמותו אם החיוב הפסוק ימומש. הדבר מקבל משנה תוקף כאשר המשיב – כמו בעניינינו – הוא המדינה, שכן בנסיבות כאלה אין חשש שהמבקשים לא יוכלו להיפרע במידה וערעורם יתקבל. חזקה על המשיב שיחזיר למבקשים כל סכום שישולם על ידיהם, אם אכן ייקבע שעליו לעשות כן. להחזר כספים כאמור ייוספו הפרשי הצמדה וריבית בשיעור של 4% לשנה, כפי שמציינ המשיב בתגובתו. כמו כן לא מצאתי ממש בטענת המבקשים בדבר הקושי להיפרע מהמשיב לנוכח אי-תשלום הוצאות

המשפט שנפסקו לחובתו: חזקה היא שהמשיב יתקן את טעותו, כפי שהתחייב לעשות בתגובתו לבקשה דנן.

14. סוף דבר: הבקשה נדחית. בנסיבות העניין, ובשים לב לכך שהמשיב עדיין לא שילם את הוצאות המשפט שנפסקו לטובת המבקשים בערכאה קמא, אמנע מלהטיל על המבקשים הוצאות בגין בקשה זו.

ניתנה היום, י"ב בתשרי התשפ"א (30.9.2020).

ש ו פ ט